

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Ledový hrob

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

Severská
krimi
z Aljašky

DANA STABENOW

Ledový hrob

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Půlnoc opět přichází

Zpěv mrtvých

Pod tíhou sněhu

Ledový hrob

Připravujeme

Zlá krev

Ledový hrob

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 2003

Translation © Hana Láryšová, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-891-4 (pdf)

Pro
Glenn Winklebleckovou,
Virginii Parksovou,
Kena Cashe
a
Toma Sextona,
učitele všech,
a pro všechny učitele všude.
Vy děláte ten rozdíl.

*Co praví hrob,
hnízdo popírá.*

Theodore Roethke

Pátek, 2. května

Slečna Dooganová po nás chce, abychom si letos v létě psali deník, se kterým budeme příští podzim v angličtině pracovat. Co tam napíšeme, je na nás. Super, úplně v pohodě. Prý chce od každého stránku denně. Hlavně že to nemusím číst já.

Nejdřív jsem nevěděl co napsat, protože prostě nejsem zajímavý. Ale onehdy odpoledne jsem byl za Ruthe ve srubu a prohlížel si všechny její fotky zvířat z rezervace. Řekl jsem jí o deníku a ona mi dala výtisk O mé rodině a jiné zvířeně od Geralda Durrella o klukovi, který žil na ostrově u pobřeží Řecka za dob druhé světové války. Ten kluk nikdy nenarazil na brouka, který by se mu nelíbil, ani na jiné zvíře nebo ptáka. Navíc byla jeho rodina šlečná. S tím se dokážu ztotožnit. Ta knížka je docela zábavná, nebo by spíš byla, kdyby mi ji Kate pořád nebrala, aby si ji mohla přečíst taky. Vůbec ji nesmím odložit. Nevadí mi s Kate žít, ale kéž by mi nebrala knihy. Nebo aspoň dokud je nedočtu.

Takže, ten deník. Začínám s ním ještě dřív, než skončí škola, to by mi mělo získat nějaké body k dobru. Budu jako Gerry, budu psát o ptácích a zvířatech, které každý den vídám na usedlosti. Dneska jsem sledoval losí krávu, která porodila ve vrbovém mlázi za srubem. Bylo to nechutné, protože nejdřív bylo tele celé v mazlavém vaku a jeho máma to pak z něj slízala. Je tak malinké. Ještě nikdy jsem tak malého losa neviděl. Nejdřív bylo dost ošklivé, celé od krve. Kráva ho lízala po celém těle, dokud ho neočistila a ve směru tahu jejího jazyka mu nestála srst, a pak do něj strčila, aby se postavilo. Mělo tak hubeňoučké nožky. Jako čínské hůlky. Nedokázalo na nich pořádně stát, vždycky se pod ním nějaká podlomila a nakonec žuchlo na čumák. Nejdřív jsem nepoznal, jestli je to kluk, nebo holka, a musel jsem si vzít dalekohled, abych viděl, jestli má penis. Měl.

Kate mě pořád varuje, abych se ke zvířatům nepřibližoval, asi by se zcvokla, kdyby věděla, že o nich chci napsat celý deník. Vanessa říká, že Kate se asi bojí, že mi jednou medvěd urve hlavu. Jestli nějaký vycítí tele, tak je to patrně docela možné. Budu opatrný.

S Van hledáme na léto práci. Oba si chceme trochu vydělat. Van žádné kapesné nedostává. Napadlo mě, že bychom mohli najít někoho, kdo žije v rezervaci, ale loví ryby v Průlivu prince Williama a potřeboval by pomoci vybírat sítě. Někáká starší žena jménem Mary, Kateina příbuzná nebo co, má rybářské stanoviště v zátoce Alaganik. To by mohlo být super.

Jedna

„Fuj!“ Od závěje k závěji ležel na stezce rozbředlý sníh a třináctiletá Andrea Kvasnikofová do něj právě šlápla svou běloskvoucí teniskou Nike a zanořila se do něj až po kotník. „Slečno Dooganová! Slečno Dooganová, mám mokro v botě!“

„Až sem sahalo čelo ledovce Grant v roce 1778,“ řekla slečna Dooganová. Stála před ukazatelem obklopená sedmnácti studenty sedmého a osmého ročníku Státní školy v Niniltně. „Kdo mi poví, co dalšího se toho roku na Aljašce stalo?“

„Začala občanská válka!“ zavolala Laurie Manningová, rusovlasá čertice, která budila dojem, že každou chvíli sama někomu vyhlásí válku.

„Ne, válka za nezávislost!“ překřičel ji Roger Corley, tmavovlasý osmák, který rozhodně odmítal, že by té malé sedmačce přenechal vítězství.

„Žádná válka, pitomci,“ odvětila Betty Freedmanová klidně. Betty vždycky mluvila klidně, což bylo u dospívajícího dítěte docela zneklidňující. Nekoukala na ně přes okraje brýlí jenom proto, že měla dokonalý zrak a nepotřebovala je, ale bylo takřka

nemožné si ji nepředstavovat s kulatými čočkami na nose, které by ještě zvětšovaly její velké modré oči a umocňovaly dojem sovy. Se všemi těmi platinově blond vlasy spíš velké sovice sněžní. Dokonce pomalu i mrkala. „Byl to rok, kdy se na Aljašce vylodil kapitán Cook, že jo, slečno Dooganová.“

Nebyla to otázka, nýbrž konstatování faktu. „Ano, přesně tak, Betty,“ odpověděla slečna Dooganová.

„Zakotvil v Turnagain Arm 1. června,“ dokončila Betty.

Slečna Dooganová učinila chvályhodný pokus neskřípat zuby. Nepomáhalo, že Betty toho věděla o historii tolik co ona, a někdy i víc. Slečna Dooganová se ohlédla na Moiru Lindbeckovou, jediného rodiče, kterého přemluvila k účasti na školním výletu. Zmíněná protočila oči. Učitelka se honem zadívala zpátky před sebe – nebylo zrovna vhodné se zasmát – a pokračovala stezkou kolem šterkového náspu, kde překročila vodu řinoucí se z ledu, který v jarním ranním slunci rychle tál. Z příkopu vykukovala holá zelená stébla indiánské rýže, která záměrně lelkovala předtím, než se oteplí natolik, aby mohla vypučet. Slečna Dooganová se zastavila u další cedule a počkala, až ji dojde i třída. „Sem sahalo čelo ledovce Grant v roce 1867. Co se stalo toho roku?“

To věděli všichni a jednohlasně zařvali: „Spojené státy americké koupily Aljašku od Ruska!“ Kdosi udělal hvězdu a při tom ohodil bahnitou vodou limetkově zelenou péřovou bundu Andrey Kvasnikofové, která tento přečin v žádném případě nestrpěla v tichosti.

Betty Freedmanová si počkala, až se vášně zase zklidní. „Za sedm celých dva milionu dolarů.“

Slečna Dooganová vnímala jemný větřík na tvářích a slunce ji hrálo ve vlasech a svět jí v tu ránu připadal jako mnohem pří-

větivější místo, proto sklonila pohled a na Betty se usmála. Navíc moc dobře věděla, že Moira Lindbecková za jejími zády zase protáčí oči. „Ano.“

„Sedm centů za půl hektaru.“

Slečna Dooganová zaměřila úsměv na Johnnyho Morgana. Nejvyšší hoch ve třídě s vážným čelem pod rozčuchanou čupřinou hnědých vlasů, které mu spadaly do tmavě modrých očí, málokdy sám ochotně nabídl nějakou informaci. Zdál se starší než ostatní žáci, a dokonce i teď zachytila slečna Dooganová v jeho tváři výraz naznačující cosi mezi shovívavostí a opovržením. Měla takový dojem, že ji hodlá snášet jen do konce školního roku. Zdálo se, že počítá dny do svých šestnáctých narozenin, až bude moci legálně ukončit školu. Což by byla škoda, protože Johnny Morgan byl jedním z nejbystřejších studentů, které kdy měla to privilegium učit. Celý rok se k němu snažila přiblížit, ale ačkoliv se choval stoprocentně zdvořile, zůstával rezervovaný. Své povinnosti plnil dobře a úkoly odevzdával včas ve více či méně čitelném stavu, nebo aspoň natolik čitelném, jak se dalo od chlapce žijícího ve srubu bez elektřiny očekávat. Byl laskavý a uctivý, ale nepřestávala si být vědoma té zdi, kterou kolem sebe vystavěl, vysoké a pevné a pro ni neproniknutelné.

„Sewardovo bláznovství,“ řekl slabý hlásek a slečna Dooganová na jeho majitelku překvapeně shlédla. Vanessa Coxová, malá, drobná, celoročně oděná do lacláčů s rolákem pod nimi v zimě, tričkem v létě. Slečna Dooganová předpokládala, že jistě kvůli ekonomičnosti a také praktickému řešení oděvu dítěte v aljašské divočině, nicméně pokaždé, když se na dívku podívala, musela potlačovat touhu tu staromódnost zničit, i kdyby aspoň

trochou rtěnky. Kdyby nebylo něžných rysů v její tváři, bylo by těžké vůbec určit, zda je Vanessa dívka.

„Správně, Vanesso,“ usmála se na ni. „Aljaška jim ale dokázala, jak se pletli.“

Vanessa, jež se usmívala jen zřídka, vážně přikývla. Vyměnila si pohled s Johnnym Morganem. Zdálo se, že ona jediná dokázala skrze tu zeď proniknout. To je dobře, pomyslela si slečna Dooganová. Johnnymu Morganovi bylo jen čtrnáct, ale jestli se její instinkty nemýlily, stál před ní mladík se schopností připomenout každé ženě její ženství bez ohledu na to, jak moc se její pěstouni snaží o zdrženlivost. A někdo tak mladý jako Johnny byl ještě lepší kamarád. Především vzhledem k faktu, že Johnnyho otec byl před rokem a půl zavražděn a s matkou si byli cizí.

Slečna Dooganová popošla stezkou zhruba o tři metry dál. Začínala se zvedat strměji a sníh po obou stranách ležel ve větších hromadách. Zároveň uslyšeli zvuk tekoucí vody. „Sem sáhal ledovec v roce 1898. Co se stalo v roce 1898?“

Betty otevřela pus, ale Vanessa ji předběhla. „Zlatá horečka na Klondiku.“

„Moc dobře, Vanesso,“ pochválila ji slečna Dooganová. „Ty sis četla učebnici dějepisu dopředu?“

Vanessa přikývla.

„A pamatuješ si, co jsi četla. Výborně.“

Betty si až příliš uvědomovala moc a práva autority, tudíž se rozhodně nezachovala nepatřičně a nesešpulila rty, ale Moira Lindbecková se málem roztančila. Slečna Dooganová na ni varovně upřela pohled a dovedla je k dalšímu ukazateli. „V roce 1914 byl ledovec –“

„První světová válka!“ vykřikla Laurie Manningová a nadšeně přitom poskakovala. Laurie si poklid druhého stupně ještě neosvojila. „První světová! První světová!“

V budoucnosti Laurie bude bezpochyby figurovat nějaký voják nebo vojáci, pomyslela si slečna Dooganová a v duchu si povzdechla, přesto se usmála a pravila: „Ano, Laurie, první světová válka. Ericu Kizzio, jestli Mary Lindbeckovou štípneš ještě jednou, štípnu tě sama – do stejného místa a stejně silně. Nech toho.“

Eric strčil rozšafné ruce do kapes manšestrové bundy a ze všech sil se snažil vypadat nevinně jako čerstvý sníh. Beze studu se usmál a ve tvářích se mu udělaly dolíčky a bylo těžké mu úsměv neoplatit. Mary Lindbecková se mu líbila už od druhé třídy a krátce ji na druhou kolej odstavila pouze loňská etuda se svůdnou Tracy Drussellovou. Eric si naplánoval, že Tracy bude propadat tak dlouho, dokud se nesejdou ve stejné třídě, jenomže Tracyina rodina se místo toho odstěhovala do Anchorage, nicméně Mary mezitím narostla prsa, což Erikův žal po Tracy rapidně zkrátilo. A díky tomu taky nedokázal držet svoje nenechavé prsty na uzdě. Kdyby se však pokusil vzít Mary za ruku, shodila by ho do příkopu k indiánské rýži. Ignorovat ji ovšem taky nedokázal a štípnutí se proto zdálo jako bezpečný kompromis.

Mary, která si během loňského roku začala všimnat mužského pohlaví, držela nos hrdě vzhůru, přesto si dovolila mírně zvednout koutky úst v úsměvu. Eric si toho všiml, a byl spokojený. Viděla to i Moira Lindbecková, kterou polila čirá hrůza.

Jako by hormony pubertáků samy o sobě nestačily, pomyslela si slečna Dooganová, zatímco vedla třídu po stezce dál a přeskakova-

la z jednoho suchého místa na druhé. Hormony pubertáků a jaro byla smrtelná kombinace. Přidejte si k tomu rodiče, kterému právě došlo, že v jeho dítěti pučí sexualita, a slečna Dooganová měla dojem, jako by se jí země mírně otrásla pod nohama – buď očekáváním, nebo obavami, nikdy se nedokázala rozhodnout. Pomyslela si, že bude celkově vzato nejlepší přeskocit ve výuce romantické básníky. V tomto období by možná mohli na Státní škole v Niniltně mluvit o mladých mužích a jaru poněkud méně.

Stromy se rozestoupily, závěje roztály a před nimi se rozprostřelo jezírko plné ledových ker prapodivných, ale nádherných tvarů. Mezi nimi se jako zrcadlo leskla hladina, v níž se odrážely břehy, stromy, ledovce, Quilacké hory a obloha nad nimi. Slečna Dooganová udělala pukrle. „Třídó, seznamte se s ledovcem Grant. Grante, dovol mi představit ti sedmou a osmou třídu Státní školy v Niniltně.“

Tentokrát protočila oči celá třída. Jako by nestačilo, že je přinutila táhnout se až sem, už to bylo dost strašné, ale ještě pukrle kusu zmrzlé vody? Co bude příště? Takové divné věci dělala slečna Dooganová pořád.

Ale je taková správně trhlá, pomyslela si Vanessa Coxová. Slečně Dooganové aspoň záleželo na tom, co učila. Vanessa se třásla batoh a vytáhla svačinu. Mírně si nad burákovým máslem a džemem povzdechla. Občas měla dojem, že teta Telma ani jiný sendvič neumí. Ale taky tam měla brusinkovo-malinové pití a uzavíratelný sáček plný mátových sušenek, takže to zase tak příšerný oběd nebyl.

Slečna Dooganová obcházela jezírko, mluvila a ukazovala s tuňákovým sendvičem v ruce. Její studenti se roztrousili po břehu, sledovali ji a jezero, jedli a snažili se vypadat zaujatě. Její mírně

olivová pleť už začínala v jarním slunci zlátnout a krátké tmavé vlasy se v blízkosti ledovcového jezera kadeřily. Vypadá jako pudl, rozhodla se Vanessa. Moriah, její nejlepší kamarádka ještě v Ohiu, měla velkého pudla, obrovského černého psa jménem Matisse. Matisse zajímalo a nadchlo naprosto všechno, především po tom, co snědl kilo a půl polosladkých čokoládových lupínků, které matka Moriah koupila do vánočního cukroví. Vanessa uvažovala, jestli jí slečna Dooganová hodně čokolády.

„A ze kteréhopak ledovcového pole přitéká voda do ledovce Grant?“ zeptala se slečna Dooganová. „No tak, děcka, mluvili jsme o tom při zeměpisu.“

Vanessa odpověď znala, ale měla zuby slepené burákovým máslem a nedokázala se ho zbavit dřív, než Betty Freedmanová odpověděla: „Z ledovcového pole Grant.“

„Správně. Ledovcové pole Grant i největší ledovec, který z něho sestupuje, jsou pojmenované po prezidentu Grantovi, devatenácté hlavě Spojených států.“

„Osmnácté,“ pravila Betty.

„Tak tedy osmnácté,“ přitakala slečna Dooganová přívětivě, „dostalas mě, Betty. Pojmenovali ho tak vojáci při průzkumné misi v roce, ach, 1880, asi tak nějak, ale určitě po té koupi. Sloužili pod Grantem v občanské válce a pravděpodobně doufali, že když pojmenují takhle velké ledovcové pole po svém velícím důstojníkovi, dostane se jim povýšení.“

Betty si ji podezřívavě měřila. Tohle nikde nečetla, a jestliže se informace nenacházela v učebnici, pochybovala o ní.

Ledovec Grant se jako zmrzlá široká stuha proplétal Quilackými horami, bílý nahoře, černý dole a s modrou vrstvou vmáčknutou mezi. „Proč je dole černý?“ zeptal se Peter Mike.

„Kdo si pamatuje, co se stalo 27. března 1964?“ otázala se slečna Dooganová.

Rozhostilo se naprosté ticho.

„To snad ne,“ řekla a rozezpívala se: „*Houpy hou tu zůstane, nikdy nezhyne...* ale no tak, děcka, to přece znáte. Leda byste si ve třídě podkládali víčka párátky.“

Johnny Morgan konečně otevřel pusu. „Zemětřesení.“ Co-
koliv, jen aby slečna Dooganová už dál nezpívala. Rozhodně to
nebyla Sheryl Crow.

„Přesně tak, Johnny,“ rozzářila se, „Velkopáteční zemětřesení
1964. Devět celých dva Richterovy škály. Zemřelo sto dvacet
pět lidí, některé z následných vln tsunami dosáhly pobřeží
Oregonu, a dokonce i na Havaj. Šlo o největší v dějinách za-
znamenané zemětřesení na území Spojených států. A mimo-
chodem, epicentrum osmi z deseti největších zemětřesení
v americké historii se nachází na Aljašce. To jen tak na okraj.“

O tomhle věděly děti své. Poznámky na okraj slečny Dooga-
nové se často objevovaly v testech. To znovu přinutilo Johnnyho
promluvit. „Ale jak to souvisí s tím, že je ledovec vespod černý?“

„Otřesy při tom zemětřesení způsobily, že se hora vedle něho
rozpadla na kusy.“

„Žádná hora vedle něho není,“ namítl Alan Totemoff.

„Přesně,“ přitakala slečna Dooganová. „Její úlomky ledovec
zasypaly v metr silné vrstvě.“ Demonstrovala výšku rukou
v půlce stehna.

To ohromilo dokonce i Betty Freedmanovou.

Jako každý dobrý účinkující, slečna Dooganová vycítila, že
je má pro tuto chvíli v hrsti, a proto té výhody honem využila.
„Okraj ledovce je případová studie porodu.“

Johnny si vybavil losí telátko a v duchu se otřepal.

„Během poslední doby ledové pokrývaly ledovce většinu známé zemské pevniny. Teď jsou na ústupu. Podívejte,“ ukázala. „Ledovce za sebou zanechávají kameny všech velikostí od písku po balvany. Co nejlépe roste na kamenech? Ale no tak, to jsme přece probírali cestou nahoru.“

„Lišejníky,“ odpověděla Betty.

„Mechy,“ zahuhlala Vanessa, které se podařilo zkrotit burákové máslo.

„Moc dobře. Ano, mechy a lišejníky, které začínají proces, při kterém se z kamení stává půda. Nejdřív jenom trošku, ale pro něco je to dost – co zakoření?“

„Květiny!“ zakřičela Andrea Kvasnikofová.

„A trávy,“ doplnil Johnny Morgan.

„Jako lupina,“ řekla Andrea, které se Johnny Morgan líbil, jenom kdyby jí tak Vanessa Coxová šla z cesty, protože vůbec neměla právo existovat.

„Ano, jako lupina,“ souhlasila slečna Dooganová. „Povězte mi něco o lupině. Kdokoliv.“

„Je nachová,“ řekla Andrea po krátké pauze.

„Patří do čeledi bobovitých,“ odvětila Vanessa.

„Což znamená?“

„Váže v půdě dusík.“

„A?“

„Díky dusíku se v půdě daří složitějším rostlinám,“ pravila Betty.

„Jako?“

„Jako křovinám.“

„Povězte mi příklady křovin.“

„Vrby.“

„Olše.“

„Americký topol!“

„Americké topoly jsou stromy, pitomče.“

„A po křovinách přijde co?“

„Stromy!“

„Jehličnany!“

„Jedlovce!“

„Břízy!“

„Vánoční stromky!“

Slečna Dooganová počkala, až utichne smích. „Zamyslete se nad tím, chlapci a děvčata,“ mávla rukou k ledovci. „Před pětasedmdesáti lety? To byl tenhle kousek pláže, na kterém si děláme piknik, pod ledovcem. Přesně tak, pod obrovskou masou ledu, zrovna jako je tahle. Vaše babičky a dědečkové tady školní piknik rozhodně mít nemohli.“ Žáci na ni vykulili oči a měřili si vzdálenost mezi čelem ledovce, třicetimetrovou ledovou stěnou, a jejich piknikem na břehu jezera. „Matka příroda v pánvi řeky Kanuyaq nemarní čas. Kolik z vás si z loňského léta pamatuje, že se ledovec Grant doplzlil přímo nad jezero?“

Nikdo nic netušil. Slečna Dooganová se pokusila nedat najevo podráždění. Ty děti žily uprostřed probíhajícího geologického experimentu. Kdyby se jí tak podařilo přimět aspoň některé z nich, aby si to uvědomily, jednoho dne by se tím mohly živit.

Dojedli svačiny a vydali se na průzkum. Slečna Dooganová trvala na tom, aby šli ve dvojicích nebo větších skupinkách a drželi se pořád v dohledu, ale jinak si mohli jít, kam se jim zachtělo, což jim dodalo pocit, že mají ten den spíš volno. Eric Kizzia vytrhl ze sešitu několik stránek a poskládal z nich papí-

rové lodičky, které pak pustil na jezero. Přidali se k němu i další žáci a vytvořili regatu. Mary Lindbecková seděla, objímala si kolena a tvář nastavovala slunci. Další se natáhli na zem, někteří si dělali poznámky, jiní si zdřímli.

„Hele, je tu stezka,“ ukázal Johnny. „Zdá se, že vede kolem jezera k ledovci. Chceš jít?“

„Jasně,“ odpověděla Vanessa.

„Jdu taky,“ přidala se Andrea.

„I já,“ ozvala se Betty.

Andrea se zamračila.

Betty pomalu zamrkala.

Johnny s Vanessou si vyměnili mučednické pohledy. Johnny vyrazil první s Vanessou v závěsu. Někde cestou vrazila Andrea do Vanessy loktem a odstrčila ji za sebe. Pokoušela se jít vedle Johnnyho, ale pěšina byla úzká tak akorát, aby mohla neustále nenápadně zakopávat a podklouzávat. „Díky,“ řekla, když se to stalo potřetí. Usmála se na něho a s jeho pomocí se vytáhla nahoru.

„Promiň, že jsem tak nemotorná.“ S úsměvem se otočila na Vanessu, jež měla ve tváři kamenný výraz.

Při příštím zakopnutí ustoupil Johnny příhodně stranou a Andrea dopadla na kolena. Nevadilo jí, že se odřela do krve, ale vadilo jí, že krvácí na svoje nové khaki kalhoty Gap. Neokomentovala to jako dáma.

„Za to se omlouvám,“ pronesl Johnny, jenomže vůbec nezněl omluvně. „Hele, Van, podívej. Není to lupina?“

Betty je odstrčila oba, zamžourala na útlé zelené výhonky a začala je srovnávat s *Kapesním průvodcem aljašským lučním kvítím* od Pratta. Držela rozevřenou knihu v obou dlaních, podobná

knězi předcítajícímu posvátný svitek. „*Lupinus arcticus*,“ prohlásila, jako by jim předávala proroctví. „Z čeledi bobovitých neboli *Fabaceae*. Trvalka, což znamená, že vyrůstá každý rok.“

Zírali na ni, oněmělí úžasem nad tím, jak si je Betty jistá, že jsou oním tématem všichni uhranutí stejně jako ona. „Lupina arktická dorůstá výšky čtyřicet centimetrů, preferuje suché svahy, pole a roste také podél cest, nezaměňovat s lupinou Nootkou rostoucí na jihovýchodě či v jiho-centrální části a na ostrovech.“ Zamračila se na rostliny. „Nedokážu rozeznat, která to je. Na obrázku jsou jenom v květu.“ A tu knihu jim ukázala, jako by ji z toho nedostatku obviňovala.

„Jo, je to lupina,“ řekl honem Johnny a Vanessa jeho příkladu ihned následovala. „Jednoznačně lupina.“

Andrea si ještě jednou zcela bez efektu oprášila kalhoty a zamumlala strašlivou kletbu bohům módy. Johnny ji sledoval a po chvilce řekl: „Chcete jít k ledovci blíž?“

„Jasně,“ odpověděla Vanessa a odhadovala vzdálenost. „Můžeme?“

„Proč ne, zdá se, že ta stezka vede přímo k němu.“

„Mohl by na nás spadnout led,“ namítla Andrea.

„Úplně až k němu nepůjdeme,“ rozhodl Johnny. Andrea zaváhala, ale on pokrčil rameny, otočil se a houkl: „Tak tu klidně zůstaň.“

Vanessa a Betty vykročily za ním. Andrea si skousla ret a vydala se za nimi.

Byla to drsná kamenitá cesta se zrádnými kousky ledu mazaně skrytými v ledovcovém bahně. Dávaly o sobě vědět jen tehdy, když se na ně šláplo. Z ledovce jako by stoupala mdlá, průhledná mlha, která halila modrou masu před nimi.

Zdálky uslyšeli křik, a když se otočili, spatřili, jak na ně slečna Dooganová z pláže mává. „Slyšeli jste ji?“ zeptal se Johnny.

„Koho?“ odpověděla Vanessa.

„Měli bychom se vrátit, ať se nedostaneme do maléru,“ namítla Andrea.

Betty zaváhala, rozpolcená mezi přirozeným sklonem poddat se autoritě a vrozeným nutkáním shromažďovat vědecká data.

„Pojďte,“ pobídl je Johnny. „Už jsme skoro tam.“

Nakonec všichni čtyři došli k úpatí ledovce společně. Tam, kde končila moréna, erodovala přední hrana ledu do zející černé jeskyně. Byla mělká a plná usazeného ledovcového bahna a hlíny a oproti slunečnému dni o metr dál vypadala děsivě jako ohromný, všepohlcující stín. Led roztával tak rychle, že stékající kapky zněly jako déšť. Štěrk tady byl mokrá a lesklý, vyhlazený tisíciletou ledovcovou erozí. Chlad a vlhkost je udeřily do tváří jako facka.

„Jako bych stála u ledničky,“ poznamenala Andrea.

Johnny se nepodíval na Vanessa úplně stejně, jako se ona nepodívala na něho. Andrea žila v Niniltně, kde měli v každé zástrčce ve zdi elektřinu. Nežila na usedlosti jako on nebo v zaniklém motorestu jako Vanessa ani uprostřed bizoní farmy jako Betty. Měšťáci prostě vůbec netušili, o co jde.

Johnny nakoukl dovnitř. „Hej,“ varovala ho Betty, „radši bych se moc nepřibližovala.“ Ukázala nahoru. „Ten led taje. Podívej se, jak padá kolem. Některé kusy jsou docela velké. Nechcete, aby to na vás spadlo.“

„To určitě nechceme,“ opáčila Andrea kysele. „Fajn, přišli jsme, viděli jsme a můžeme se vrátit.“

„Někdo tam je,“ pravil Johnny.

„Ale no tak,“ plácla ho Andrea hravě přes rameno. „Přestaň si dělat srandu.“

„Já si nedělám srandu,“ řekl Johnny. „Někdo je uvnitř, pod ledovcem.“

„Cože?“ Betty a Vanessa se namáčkly k němu a nakoukly do tmy. „Kde?“

„Přímo tam.“

Pohledem následovaly směr, který jim naznačil prstem, a uviděly matnou postavu – temný obrys, stěží lidský, seděl se zády rovnými jako pravítko, opíral se o led v místech, kde se střetával se štěrkem. Zdálo se, že je postava oblečená. Nebo aspoň neviděli žádnou nahou kůži.

A taky se nehýbala.

„Ehm, haló?“ zkusil to Johnny.

Nepohnula se.

„Haló, vy v té jeskyni,“ řekla Betty a nevědomky přitom napodobovala autoritářský hlas slečny Dooganové. „Musíte vylézt. Ten ledovec na vás může spadnout.“

V tu chvíli se z ledovce odlomil kus zhruba velikosti brontosaura a roztránil se na zemi na tisíc úlomků, z nichž jeden jen těsně minul Andreu. Jakmile Vanesse přestalo tlouct srdce jako splašené, pomyslela si, že je to zatracená škoda. Všichni nadskočili a vrazili do sebe. Johnny zaklel. Andrea, samozřejmě, zaječela: „Vy jste úplně šílení, všechny vás to rozplácne! Nikdo tam není, nikdo by nebyl takový blázen, aby lezl dovnitř! Vracím se k jezeru!“ A ostatní tři už slyšeli jenom zvuk jejích vzdalujících se kroků.

Vstup do ledu byl pořád neporušený. „Haló?“ zopakoval Johnny. „Musíte hned vylézt, ať jste, kdo jste.“

Žádná odpověď.

„Možná je mrtvý,“ pronesla Vanessa, čímž jen nahlas vyslovila, na co všichni mysleli. „Měli bychom to zkontrolovat.“ Vstoupila do otevřeného ústí jeskyně.

Johnny s Betty krátce zaváhali, načež ji následovali.

Jak se k sedící postavě přibližovali, jejich oči uvykaly tmě. Byl to muž oděný do obnošených džínů a bundy Carhartt. Obličej měl modrobílý, přesně jako ten ledovec, žilnatý a mramorovaný.

Díra v jeho hrudi byla velká jako basketbalový míč.

Dvě

„Hlavně jste se zachovali úplně pitomě, že jste šli dovnitř,“ zhodnotil policista přísným hlasem.

„To jsem jim řekla taky,“ doplnila ho Andrea. Byla si plně vědoma očividného kouzla Jima Chopina a usmála se na něho, využívajíc svých počínajících předností.

„Ale správně jste se zachovali, když jste se ničeho nedotkli a domluvili jste se slečnou Dooganovou, že zařídí, aby dovnitř už nikdo jiný nevlezl, a že paní Lindbecková dojde pro mě.“

„To všechno Johnny,“ řekla Vanessa. „Všechno zařídil Johnny.“

Johnnyho ramena, která pod policistovými přísnými slovy poklesla, se teď opět narovnala.

Jim se na něho zazubil. „Znalosti o tom, jak se chovat na místě činu, jsi musel pochytit od táty.“

Ustoupili, protože se kolem šinuli Billy Mike se svým synem Dandym. Odnášeli tělo. Nervózní úšklebek, za který mohlo stejnou měrou pobavení i čirý děs, byl rychle potlačen. Tělo zmrzlo vsedě. Billy s Dandym ho zabalili do plachty, ale už ten samotný tvar vypadal groteskně a děsivě zároveň. Ničemu nepomáhalo,

že plachta pořád klouzala dolů a obličej mrtvého na ně jukal jako dítě hrající si na schovávanou.

„Víte, kdo to je?“ zeptal se Johnny. „Byl.“

„To je pan Dreyer,“ odpověděla Vanessa.

Jim se na ni podíval. „Cože?“

„To je pan Dreyer, údržbář,“ řekla Vanessa. Vypadala bledě, ale odhodlaně. „Vloni na jaře nám přijel zkultivovat zahradu.“

„Jsi si jistá?“

Přikývla. „Obličej neměl takový... viděla jsem ho. Je to pan Dreyer. Taky pomáhal strýci Virgilovi stavět nový skleník, takže ho opravdu poznávám, pane.“

Billy Mike zabouchl dveře svého Fordu Explorer Eddie Bauer, který si pořídil vloni a který teď vypadal, jako by projel erupcí hory Svaté Heleny. Došel k nim pěšinou zpátky právě včas, aby Vanessu slyšel. „Jo, je to Len Dreyer,“ potvrdil.

„Len Dreyer,“ zopakoval Jim a zapsal si to do notesu. „Vanessa říká, že je to údržbář?“

„Přesně,“ kývl Billy. Vytáhl zářivě modrý šátek a otřel si čelo. „Dělá všechno. Teda dělal. Neexistovala mašina, se kterou by to neuměl, od okružní pily po D-6. Nebo co by neuměl opravit. Vymýtil mi pozemek pro stavbu domu a pak nainstaloval kuchyňskou linku a spotřebiče.“ Billy pokrčil rameny. „Já si s plynem nezahrávám, ani s propanem. To samé udělal v kancelářích asociace.“

„Takže většinou stavařské práce?“

„Ne, když říkám všechno, myslím tím všechno. Před nějakou dobou makal pro Maca Devlina v dole Nabesna, obsluhoval stavidla. Pro Demetriho dělal průvodce nebo mu občas pomáhal konzervovat maso a Demetri říkal, že byl zatraceně

skvělý kuchař. Když někdo potřeboval na nějakou dobu člověka do posádky, tak i lovil ryby. Instaloval nové tribuny ve školní tělocvičně a v budovách domorodé asociace dělal elektrické rozvody. Pracoval všude v rezervaci.“

„Ženatý?“

„Nemyslím si.“

„Přítelkyně?“

„Nemyslím si.“

„Děti?“

„Nemyslím si.“

„Kde žil?“

Billy se rozzářil, protože byl rád, že na tuhle otázku konečně zná odpověď. „Měl srub u cesty vedoucí k ředitelství rezervace, zhruba tři kilometry za vesnicí.“

„Jak dlouho byl v rezervaci?“

Billy pokrčil rameny. „Dvacet let? Třicet? Jak jsem řekl, už tady nějakou dobu žil.“ Instruoval Jima, jak se dostat do Dreyerova srubu. „Tak co dál?“

„Odvez tělo do města a nalož ho na první letadlo do Anchorage. Řekni Georgeovi, že to platí stát.“

Billy se zazubil. „To se mu bude líbit. Zvláště když mu tohle tělo půjde připoutat na sedadlo.“

Jim si uvědomil, že mu u lokte stojí slečna Dooganová. „Seržante Chopine?“

„Jime,“ opravil ji.

„Jime,“ zopakovala, „ráda bych odvedla děti zpátky.“ Ukázala k hloučku studentů napůl cesty od pláže do svahu. Vypadali jako přešlí mrazem. „Víte, jak fungují tamtamy. Rodiče brzy dorazí do školy.“

Slečna Dooganová měla pravdu. A jestli se ta zpráva dostala k Bobbymu Clarkovi, už to taky mohla vědět celá rezervace. To poslední, po čem Jim toužil, bylo cvičení ve zvládání davu, zvlášť pokud ten dav tvořili nervózní rodiče, kteří se už z podstaty věci rozhodně nechovali, jak by měli. Zadíval se na Johnnyho. „Jenom ty,“ nakoukl do poznámek, „Vanessa, Andrea a Betty jste se k té ledové jeskyni přiblížili, že?“

Johnny s Vanessou slavnostně přikývli.

Zbytek třídy se choulil u sebe. Jim zavřel poznámkový blok a zvýšil hlas. „Dobře, děcka, poslouvejte. Většina z vás už ví, kdo jsem, ale pro ty, kteří mě neznají, jsem seržant Jim Chopin z Aljašské státní policie. Jak všichni víte, v prohlubni ledovce bylo nalezeno tělo muže. Zdá se, že byl zavražděn.“ Držel hlas v ledabylé tónině a počkal, až odezní všeobecné pozdvižení. Podle Johnnyho to Andrea všem halasně vytroubila, takže to pro ně nebyla novinka, ale pořád šlo o šokující sdělení. „Pravděpodobně ho zavraždili jinde a přinesli sem, což znamená, že tu jeho vrah mohl upustit něco, co by nám případně poskytlo vodítko k tomu, kdo to je. Našel někdo z vás něco, když jste si to tady procházeli?“

Jim si počkal, až se ticho stane poněkud nepříjemným. „Nuže dobrá. Kdyby si někdo z vás později na něco vzpomněl – je mi jedno, jak nicotné nebo bezvýznamné nebo hloupé se vám to bude zdát, a stejně tak nezáleží na tom kdy – chci to vědět. Všichni jste po dobu trvání vyšetřování mými zástupci, jasné?“

„Trapný,“ utrousil někdo.

Jim to ignoroval. Práce ve složkách činných v trestním řízení vyžadovala schopnost selektivního sluchu. „Já se tu samozřej-

mě porozhlédnu, ale dvacet párů očí je vždycky lepších než jedny. Náčelník Billy ví, jak mě sehnat.“ Ustoupil a kývl na slečnu Dooganovou, která nahnala své svěřence na stezku a pobízela je k rychlému sestupu z kopce.

Jim se posadil na příhodný balvan vyhřívaný sluncem a procházel si poznámky. Len – Leonard? – Dreyer byl běloch mezi pětapadesáti a šedesáti lety. Neměl peněženku, ale to nebylo v rezervaci tak neobvyklé, nebyly tady žádné bankomaty vyžadující karty a za služby a zboží se stejně nejčastěji platilo výměnným obchodem. Řidičák byl potřeba, když se člověk dostal do Ahtny a na Glenn Highway, takže ho člověk nezbytně v kapse nosit nemusel, pokud neplánoval speciální výlet mimo rezervaci. Některé krysy z rezervace se se získáváním řidičského průkazu ani nenamáhal, protože stejně neřídily nic většího než čtyřkolku nebo sněžný skútr.

Mrtvý měl u sebe ruličku bankovek v celkové hodnotě 783 dolarů a 67 centů v drobných – vsadil by se, že Dreyer neměl ani účet –, hmoždinku molly, tři šroubky, jednu kovovou podložku pod matici, půlku sáčku mentolek a jeden z těch malinkatých šroubováků s výměnnými hlavicemi. K pásku měl připnutý často používaný nářadový nůž Leatherman.

Ať už ho zabil kdokoliv, kapsy mu neprošacoval, protože jinak by ty peníze zmizely. Nebo mu to bylo jedno, což by zločin povyšovalo do osobní sféry. V rezervaci k jiným zločinům takřka nedocházelo. Občas Jima napadlo, že by snad upsal duši za aspoň jedno náhodné, anonymní zneužití sociálních dávek namísto neustálých bratrovražedných válek praktikovaných místními usedlíky. S rozdílnými úrovněmi nadšení a intenzity, pravda, ale přesto se objevovaly ve všech partách, skupinách

a tlupách, ať už se jednalo o bělochy, domorodé, staré, mladé, muže, ženy, samozásobitele, sportovní či komerční lovce.

Až na Bobbyho. Starý dobrý Bobby Clark, menšina čítající jednoho, ale hlasitý jako většina.

A Kate Shugakovou, jejíž fotka se nacházela ve Websterově slovníku u pojmu „samotář“.

Nezáviděl lidem z laborky úkol zjistit, kdy Dreyer zemřel. Tělo bylo studené a ztuhlé, ale taky sedělo pod ledovcem bůhvíjak dlouho. Rigor se rozvíjí po dvanácti hodinách, drží dalších dvanáct a následujících dvanáct opadá a Jim měl takový dojem, že to tělo tam bylo déle než šestatřicet hodin. Doufal, že soudní lékař, který si Dreyera vylosuje, má rád záhady, protože si byl docela jistý, že určit čas smrti nebude jednoduché.

Jestli byl Dreyer údržbář, musel mít nějaké schůzky. Jim doufal, že měl tak špatnou paměť, aby si je zapsal, a že ten zápisník najde v jeho srubu.

„Len Dreyer?“ zeptala se Kate.

Johnny přikývl. „Znala jsi ho?“

Zkušenému oku by se jevilo, že Kate na židli poněkud poklesla. „Byl to takový ten týpek.“

„Jaký týpek?“

„*Ten* týpek. Týpek pro všechno. Když někdo s něčím potřeboval pomoci, zavolał jemu.“

„S čím pomoci?“

„S čímkoliv. Se stavbou, mechanikou, rybolovem, farmařením, těžbou, průvodcováním. Uměl všechno.“ Ztěžka si povzdechla. „Chtěla jsem, aby nám pomohl postavit tvůj srub.“

„Někdo ho zabil, Kate,“ promluvil Johnny vážně.

Sebrala se. „Ano, jistě. Strašná věc. Děs. Říkal jsi, že ho zastřelili?“

„Brokovníci,“ odpověděl Johnny, ne zcela bez obdivu. „Do hrudi. Příčný zásah, říkal Jim.“

„Byl tam Jim?“

Johnny přikývl. „Dokud nepřišel, nikoho jsem do té jeskyně nepustil.“

„To jsi dobře udělal,“ pochválila ho Kate.

„Jim taky říkal. Prý jsem něco pochytil od táty.“

Vzhledla a uviděla, jak zvedá koutky úst v úsměvu, a opětovala mu ho. „To má pravdu,“ řekla. Když už nic.

Otevřel sešit. „Teď si musím psát deník.“

„Dobře,“ odpověděla. „Dáme si k večeři losí burgery?“

„To zní prima.“

„Super, protože jsi na radě.“

„Kate!“

Rozesmála se a zavrtěla hlavou. „Domluvili jsme se, že se budeme s vařením střídat. Já vařila včera.“ Kývla bradou k balíčku mletého masa v řeznickém papíře na kuchyňské lince. „Dneska ráno jsem to vytáhla ze zásobárny, už to povolilo. Ale nejdřív si dopiš deník. Já mám práci na zahradě.“

Naznačil jakési brblání, ale hlavu sklonil nad stránkami sešitu dřív, než si oblékla bundu. Obluda tiskla všech svých čtyřiašedesát kilo na dveře srubu a ven vystřelila jako z kanónu, přeběhla dvorek s čenichem u země a ocasem rovně za sebou jako střelka kompasu. Zmizela v křoví na okraji mýtiny jako kouř proti blankytně modré obloze.

Rtuť teploměru minulý týden překročila deset stupňů a od té doby bylo teplo. Kate se na okamžik zastavila uprostřed

dvorku a nastavila obličej slunci, které ještě šest hodin nezapadne. Milovala jaro. Hloh, který zasadil její otec, teď měřil devět metrů a tmavě zelené větve jehličnanů obrazy světlejšími špičkami. Šeřík a zimolez pučely, zatímco se na ně dívala, a modřín, jediný opadavý jehličnan, si připravoval nové jehličí a šišky. Její otec stromy miloval a Kate nepřestávala objevovat druhy, které nepocházely z rezervace a které zasadil po celém pětadesátihektarovém pozemku. A stejně tak je milovali losi, samozřejmě, ale Stephan Shugak vybral druhy, které dokázaly být o krok napřed i před jejich velkými, kůru ožírajícími zuby.

Pomněnky, zvonečky *Fritillaria biflora*, orlíčky, boží květ zahradní, jirnice modrá a oměj šalamounek rostly v hustých shlucích na okraji mýtiny a podél stěn budov postavených do půlkruhu – srub, zásobárna, garáž, dílna, kadibudka – a slibovaly, že příští měsíc rozzáří usedlost barvami. Cítila, že to léto bude jedno z těch zalitých sluncem, kdy bude pršet jen natolik, aby se zalila zahrada, a bude dost teplo, aby luční květiny rašily jako o závod a ona se mohla koupat nahá v říčce za srubem.

Úplně stejně se na jaře cítila i během předchozích let a neměla pravdu. Ale letos to určitě vyjde, tím si byla jistá. Obešla srub a zastavila se u šesti dvousetlitrových sudů vyskládaných do pyramidy na vyvýšeném stupínku a na každý poklepala. Na naftová kamna ve srubu byly napojené tenkou, izolovanou, měděnou trubkou. Ve všech už bylo málo, ale taky se oteplovalo a do podzimu, kdy ke srubům, obchodům a usedlostem v rezervaci přijede poslední nákladák s palivem, je nebude potřebovat. Stupínek se už věkem poněkud viklal a jeho opravu si v duchu přidala na seznam věcí, které musí udělat. Touhle roční dobou se ten seznam nepřestával prodlužovat.

Stezka za srubem vedla k balvanu usazenému na vrcholku strmé pěšiny. Ta pěšina klesala k říčce pod srázem a ke stojaté zátočině vytvořené přírodním vlnolamem. Byl to bludný balvan, který tam po sobě zanechal nějaký ustupující ledovec, a její otec ho nevyhodil do povětří dynamitem, ale raději tam tu žulu zdeformovanou povětrnostními podmínkami nechal. Měřila metr dvacet na metr osmdesát na dva metry čtyřicet, tu a tam se po jejím povrchu táhla náhodná bílá žíla, třpytivý křemen, který se rozzářil, když slunce vystoupalo dostatečně vysoko na oblohu. Vršek kamene uhladily tři generace shugakovských zadků a ten Katein na něj passoval právě tak akorát. Díky rozváznému kácení stromů a přírodnímu srázu v tom místě vytvářelo slunce zlatavé teplo, v němž se dalo příjemně sedět a rozjímat, na čemž se Kate stala závislá.

Ty stromy kolem kamene kácel Len Dreyer. A odvedl dobrou práci, pečlivě vybíral, aby porost krásně propouštěl slunce, ale zase to nevypadalo, jako by se tam někdo projel s bagrem. Kmeny uřízl až u země, pařezy navrtal a naplnil organickým práškem urychlujícím jejich tlení, takže teď už z nich rostly maliny, borůvky a divoké růže a taky, samozřejmě, nevyhnutelná vrbovka s přesličkou, pomněnkami a lupinou bojující o zbylé místo. Stromy a keře většinou vytvářely temný podrost, skrze který neprošla lidská noha ani oko, všechno rostlo těsně u sebe, omezovalo, způsobovalo klaustrofobii, ale když Len Dreyer skončil, sluneční paprsky probleskovaly mezi stromy, keři a květinami, které jestliže nebyly zkrocené, pak se aspoň nechaly obdivovat.

To byla poslední velká práce, kterou pro ni Len vykonal. Postupné přírůstky dokázala prořezávání zvládnout sama, dokud

se na jejím prahu neobjevil Johnny Morgan s úmyslem stát se krysou z rezervace. Její jednopokojový srub s podkrovím na spaní stačil akorát pro jednoho člověka. S Johnnym bylo uvnitř poněkud přeplněno. Zimu přečkali ve víceméně přátelské atmosféře a teď bylo jaro a neúprosně se blížilo léto. Budou trávit více času venku, ale pak přijde podzim, který je zažene zase zpátky dovnitř nejdříve kvůli dešti a poté sněhu a nakonec kousavé zimě dlouhých polárních nocí.

Rezervace byla plná historek o celoživotních přátelích a rodinách a sezdáných i nesezdáných párech, které se musely vyrovnávat s následky, jež takhle dlouhé noci měly na psychiku. Kate rozhodně nehodlala dopustit, aby se jim s Johnnym stalo něco podobného.

Původně plánovala, že ke srubu přistaví místnost. Po společně strávené zimě změnila názor. Nebo popravdě jí ho spíš změnil Johnny. „Proč ne vlastní srub?“

Neměla mnoho zkušeností s výchovou dětí, proto nerozumně odpovíděla: „Protože jsem to řekla.“

„To mi nestačí,“ odpověděl, a jelikož Kate ohromilo, že v jeho prohlášení chybí hněv, sklapla a poslouchala. Seděli naproti sobě u kuchyňského stolu, Kate se na židli opírala a jednou rukou držela hrnek s kakaem, Johnny seděl rovně s tělem naprosto kolmo proti hraně stolu. Kate se začínala učit Johnnyho neverbální komunikaci. Tenhle posed znamenal byznys.

„Jsi samotář,“ řekl. „Ráda žiješ sama, jinak bys nebydlela tady, na usedlosti svého otce uprostřed přírodní rezervace o velikosti nějakých osmi milionů hektarů s nejbližší vesnicí čtyřicet kilometrů daleko po nezpevněné, neudržované cestě.“ Ne snažil se vyvolat konflikt ani ji neobviňoval. Bylo to spíš, jako

by si osvojil nestranný přístup badatele. Možná sociologa, který přišel do rezervace zkoumat společensko-ekonomické systémy nacházející se mimo hlavní proud, o čemž potom napíše doktorskou práci, která mu vynese titul následovaný smlouvou na knižní vydání v závěsu s postem hostujícího předsedy na Kalifornské univerzitě, protože to je stát oslavující alternativní životní styl.

Johnny dál odškrtaval položky ze svého seznamu a Kate ovládla svoji představivost. „I táta tě vždycky navštěvoval, nebo jsi ty jezdila do Anchorage, nikdy jste spolu nežili. Že?“

„Zatím všechno správně,“ řekla poslušně.

„Chci tady zůstat s tebou. K ní do Anchorage se nevrátím, a rozhodně se nemíním vracet do Arizony, abych tam žil s babičkou. Chci být jenom tady, takže jestli mám rozum, budu tě rozčilovat co nejméně.“

Nemohla si pomoci a mírně se zasmála. „Ty mě nerozčiluješ, Johnny.“

Zazubil se. „Díky, Kate. To je od tebe moc milé.“ A pak se musel rychle sklonit, protože po něm hodila obracečku. „Abych řekl pravdu, Kate, i mně samotnému je tady poněkud těsno.“

Pobaveně pravila: „Opravdu? Neříkej.“

„Ano. Proto jsem nemohl Arizonu vystát, je tam moc lidí. Proto si taky myslím, že potřebuju vlastní srub.“

Zvedla jedno obočí.

„Nemusí být tak velký jako tenhle,“ dodal rychle. „Nemusí mít podkroví. Jenom místnost, kam by se vešlo křeslo, kamna na dřevo, umyvadlo a postel. Možná i stůl, u kterého bych se mohl učit. Hele,“ vytáhl sešit. „Líbí se mi tohle.“

Nakreslil půdorys, který silně připomínal sruby v táboře Teddy a naznačoval vliv Ruthe Baumanové, majitelky tábora. Kate musela uznat, že se jim to povedlo.

Vzal to jako dobré znamení. „Bude to míň práce. Je mnohem jednodušší postavit nový, samostatně stojící srub než přistavovat k tomuhle,“ pokračoval.

„Bude to stát víc materiálu,“ namítla spíš proto, aby ho vyzkoušela, než mu odporovala.

„Vlastně ani moc ne,“ trval na svém. „Ve školní knihovně jsem našel knížku o stavitelství,“ oznámil jí a vytáhl ji. „Když přistavuješ, zahráváš si s věcmi, jako jsou základy, a pak je tady střecha.“ S bouchnutím knihu zavřel. „A pomysli na to, že bys musela žít v bordelu ze stavby, než bude hotovo. Když postavíme můj vlastní srub, můžeme tady prostě bydlet do doby, než bude hotový, úplně stejně jako teď. Myslel jsem, že bychom ho mohli udělat letos v létě, a nastěhoval bych se na podzim, až začne škola.“

Argumentoval dobře. Přesto... „Johnny, nelíbí se mi nápad, že by čtrnáctiletý kluk měl bydlet sám.“

„Budu jen o deset metrů vedle. Včera večer jsem to měřil, podívej,“ a táhl ji na dvorek, kde jí pomocí provázků a kolíků představil úhledný čtverec na druhé straně kadibudky, a využil bláto, do kterého vykreslil půdorys.

Sledoval ji, jak krokuje vzdálenost. Vzhledla a spatřila jeho odhodlaný výraz, slunce na něj svítilo zešíkma, takže mhouřil modré oči. Navíc ještě zvýrazňovalo nedbalou kštici tmavých vlasů spadajících mu do čela a houževnatou bradu. Silná podoba s jeho otcem už ji nebolela.

Nebo aspoň ne tolik.

Kolem tenisek jí tál sníh. „Pojďme zpátky dovnitř.“

Usadili se u kuchyňského stolu s dalším kakaem. „Já nevím,“ přiznala. „Děti mají žít s rodiči.“

„Tohle dítě ne.“

„Jo, jo. To řešit nebudeme.“

„Já s ní žít nebudu, je mi jedno, co dělá nebo říká.“

„Já vím, já vím, uklidni se.“ *Ona* byla Jane Morganová, Jackova bývalá manželka, Johnnyho matka a Katein zapřisáhlý nepřítel. Po otcově smrti umístila Jane Johnnyho k jeho babičce v Arizoně a on to tam zbožňoval natolik, že se vloni na podzim dopravil zpátky na Aljašku stopem. Kate, která kdysi pracovala jako vyšetřovatelka státního návladního se zaměřením na sexuální zločiny, což bylo nejdelsích pět a půl roku jejího života, věděla přesně, jaké strašné věci se mladému chlapci na takové cestě můžou přihodit. Pořád na to nedokázala myslet, aniž by jí po zádech neběhal mráz. Ukázal se tady v srpnu s Jane v patách. Jane se nějak dozvěděla, kde se nachází Kateina usedlost, takže Kate musela Johnnyho odklidit k Ethanu Int-Houtovi, ale tomu se vrátila žena i s dětmi a ta vzápětí šoupla Johnnyho zpátky Kate spíš ve spěchu než s grácií a odvolávala se přitom na nedostatek místa. Johnny by se cítil dotčeně, kdyby však antipatie nebyly oboustranné.

Kate se rozhodla, že utíkat před Jane není odpověď, zabydlela ho na své usedlosti a připravila se na pravděpodobně legální a nepochybně taky velice nákladné obléhání. Neuměla šetřit, ale předchozího roku si vydělala až nemravnou částku jako ochranka při volební kampani. Pokud to bude nutné, byla připravená to všechno utratit za to, aby získala a udržela si Johnnyho opatrovnictví. *Postarej se za mě o Johnnyho, ano?* prosil ji

jeho otec, její přítel, v den, kdy jí zemřel v náručí. Nikdy ji ani nenapadlo to neudělat.

V tomhle ohledu měla tichý souhlas muže, který v rezervaci znamenal zákon, příslušníka státní policie Jima Chopina, jenž se v současnosti sám věnoval stavařině. Ano, policie otvírala pobočku v Niniltně, ve které bude sloužit již zmíněný Vrtulník Jim, což byla událost, která v Kateiných očích onu čtyřicetiki-lometrovou cestu do vesnice značně zkracovala. Stejně jako nesporně ovlivňovala nepravidelnost jejího srdečního tepu a dechu, proto se nad ní snažila příliš nedumat.

„Dobře,“ řekla nakonec. „Postavíme ti vlastní srub.“

Johnny čekal všechno kromě kapitulace. „Cože?“

Zazubila se. „Ale,“ dodala a pro důraz zvedla ukazováček, „jíst budeš tady, zdržovat se budeš především tady, a jestliže a až budeš mít nějaké hosty přes noc, proběhne porada.“

„To platí i pro tebe,“ odpověděl pohotově.

Zvedla se a umyla hrnek ve dřezu. „Sni dál,“ pravila oknu a doufala, že si nevšiml, jak jí snědá pokožka zrudla. Jedinou nevýhodou Johnnyho spolubydlení byl fakt, že teď měla pro trapné chvíle svědka.

Do přítomnosti ji vrátilo slunce sklánějící se za špičky stromů. Kámen zchladl, sklouzla z něj a vydala se zpátky ke srubu. Jestliže byl Len Dreyer mrtvý, bude muset Johnnyho srub postavit sama. To si bude vyžadovat předělání seznamu s úkoly na léto, z nichž některé bude muset odložit na příští rok. Moc ráda by Lenova vraha osobně chytila a ugrilovala na mírném ohni.

Stála už na prahu, oklepávala si bláto z bot, když koutkem oka zachytila pohyb. Vzhledla a uviděla, že na mýtinu vešel vysoký muž. „Sakra,“ zaklela pro sebe.

Obluda vyrazila a radostně na něho zaútočila. Muž se rozesmál a snažil se uhnout jejímu nadšenému jazyku. Když Obluda někoho milovala, tak ho *milovala*.

„Co je?“ Ve dveřích se objevil Johnny s perem za uchem a jedním prstem značícím v deníku místo, kde skončil.

„Máme společnost,“ řekla Kate a otevřela dveře dokořán.

Zazubil se na ni až příliš povědomý žraločí úsměv. „Ahoj, Kate.“

„Ahoj, Jime,“ odpověděla.

Zazubil se na ni ještě víc. „Skoro jako bys mě neviděla ráda,“ řekl jí. „Ahoj, Johnny.“

„Ahoj, Jime.“

Kate si všimla, že se podobný úsměv objevil i na Johnnyho tváři, a nevrle si pomyslela, že Johnny je pořád dost malý na to, aby ho okouzila nažehlená modrozlatá uniforma státního policisty, nemluvě o klobouku. Ačkoliv, když nad tím tak uvažovala, neviděla Jima v klobouku od... ano, od předloňského léta v Beringu. Teď nosíval tmavě modrou kšiltovku s logem policie a bez výrazného zlatého lemování. Sice měl na sobě košili od uniformy, ale byla zastrčená do vybledlých modrých džínů a vysoké naleštěné boty vyměnil za ošoupané a zablácené tenisky.

Vzhlédla a všimla si, že ji pozoruje. A to s jedním blond obočím mírně zdviženým. Nedokázala si pomoci, ucítila, jak jí nahoru po krku přes tlustou propletenou jizvu táhnoucí se téměř od ucha k uchu stoupá horkost a jak rudne i ve tváři.

Z nějakého důvodu ho to nepobavilo. Jeho úsměv zmizel a rázně prohlásil: „Jestli hledáš práci, něco bych pro tebe měl.“